

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Carte apărută cu sprijinul

JAPANFOUNDATION
國際交流基金

YUKIO MISHIMA

Templul Zorilor

Traducere din japoneză și note de
MIHAELA MERLAN

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU
Redactor
ANDREEA SION

YUKIO MISHIMA
AKATSUKI NO TERA
Copyright © 1970, The Heirs of Yukio Mishima
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2011, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MISHIMA, YUKIO

Templul Zorilor / Yukio Mishima; trad.: Mihaela Merlan. – București:

Humanitas Fiction, 2011

ISBN 978-973-689-420-6

I. Merlan, Mihaela (trad.)

821.521-31=135.1

I

În Bangkok era sezonul ploios. Aerul era înțesat de stropi fini de ploaie, care dănțuiau continuu în razele puternice ale soarelui. Totuși, pe alocuri, se întrezăreau petice de cer albastru. Chiar și când stratul gros de nori acoperea soarele, în jurul norilor cerul strălucea orbitor. Griul impresionant prevestea o rafală. Cenușiul acela încărcat de semnificații acoperea casele scunde, înconjurată de palmieri.

Orașul a primit numele de Bangkok în timpul dinastiei Ayutthaya, de la *bang* (oraș) și *kok* (măslin), datorită puzderiei de măslini. I se mai spunea Krung Thep, *Capitala Îngerilor*. Traficul acestui oraș, situat la mai puțin de doi metri deasupra mării, este dependent de canalele navigabile. Pământul excavat pentru construcția drumurilor duce la formarea iazurilor. Același lucru se întâmplă și la construcția caselor din pământ. Apoi, în mod natural, iazul se unește cu râul. Deși apele acestea vin din diverse direcții, toate se varsă în apa-mamă, râul Menam, care strălucește în soare ca pielea brun-roșcată a localnicilor.

În centrul orașului erau clădiri în stil european, cu două etaje și balcoane, iar în comunitățile de străini se aflau multe clădiri din cărămidă, cu un etaj sau două. Pomii de pe marginea drumului, cândva mândria orașului, fuseseră tăiați ici-colo pentru construcția drumului, unele străzi fiind parțial pavate. Arborii de mătase care rămăseseră se întindeau peste drumuri și opreau soarele arzător, desfășurând doliul umbrei lor asemenea unui văl

de mătase, iar iarba răpusă de căldură se înviora brusc după o rafală cu tunete, făcând buza frunzei să lucească blând.

Prosperitatea locului te ducea cu gândul la un oraș din sudul Chinei. Nenumărate triciclete de două locuri, cu copertina trasă, se plimbau înapoi și-ncolo. Uneori, pe lângă câmpul inundat din Bangkap, treceau bivoli de apă, pe spinarea cărora poposeau ciori. Pielea cerșetorilor leproși lucea în umbră, asemenea unei pete negre, scânteietoare. Băieții alergau în pielea goală, iar fetițele purtau peste coapse acoperitori metalice împodobite cu franjuri. În piața de dimineață se vindeau fructe și flori deosebite. În cartierul chinezesc, pe fațadele băncilor erau atârinate lanțuri din aur masiv, precum jaluzelele din bambus.

Când se lăsa întunericul, Bangkokul era incredințat lunii și cerului înstelat. În afara câtorva hoteluri, doar casele bogăților mai erau dotate cu generatoare de curent electric, oferind ici-colo un adevărat spectacol de lumini. Majoritatea oamenilor foloseau lămpi și lumânări. În casele joase de pe marginea râului, lumânarea de pe altarul budist străpungea noaptea și doar imaginea statuii lui Buddha, alungită, se profila pe podelele din lemn de bambus. Bețișoare parfumate groase maro ardeau în fața statuii. Luminile de la casele de pe malul opus luceau pe râu și, din când în când, erau întrerupte de siluetele bărcilor trecătoare.

Cu un an în urmă, în 1939, Siam devenise în mod oficial Thailanda.

Faptul că Bangkok era numit „Veneția Orientului“ nu se baza pe asemănarea exterioară a celor două orașe, care nu puteau fi comparate, nici ca aspect, nici ca dimensiune. Alte două criterii le apropiau: în primul rând, aveau o rețea de canale pentru transportul maritim, și în al doilea, în ambele se găseau multe lăcașuri sfinte. În Bangkok erau șapte sute de temple.

Pagodele budiste străpungeau frunzișul și erau primele care se bucurau de lumina zorilor și ultimele care absorbeau razele soarelui spre asfințit, de-a lungul zilei îmbrăcând o multitudine de culori.

Micul templu Wat Benchamabopit, Templul de Marmură, construit de Regele Rāma al V-lea, Chulalongkorn, în secolul al XIX-lea, era cel mai nou și cel mai somptuos templu.

Regele actual, Rāma al VIII-lea, Ananda Mahidol, fusese încoronat în anul 1935, la vârsta de unsprezece ani, însă imediat a plecat să studieze la Lausanne. Și acum, la vârsta de șaptesprezece ani, încă era devotat cercetării. În absența sa Prim-ministrul, Luang Phibun, conducător totalitar, păstrase parlamentul doar de formă, cu rol consultativ. Au fost numiți doi regenți: primul, Prințul Achitto Apar, mai degrabă un element decorativ, pe când cel de-al doilea, Prințul Pridi Phanomyong, deținea adevărata putere.

În timpul lui liber, Prințul Achitto Apar, adept devotat al budismului, mergea la diverse edificii religioase. Într-o seară, i-a fost anunțată vizita la Templul de Marmură.

Sanctuarul se afla pe strada Nakhon Pathom, pe malul unui pârau flancat de arbori de mătase.

Porțile ruginii ale Templului de Marmură, protejate de o pereche de cai din piatră, cu nimburi de flăcări albe, cristalizate în stil arhaic Khmer, erau deschise. De o parte și de alta a cărării pavate ce ducea către corpul principal, în iarba cu sclipiri de smarald, se aflau două pavilioane în stil vechi javanez, cu acoperișuri suprapuse. Coroanele rotunde ale arbuștilor de pe pașiște erau înflorite, iar pe streșinile pavilioanelor dansau lei albi, cu flăcări sub picioare.

Coloanele albe de marmură indiană din fața clădirii centrale, perechea de lei protectori din marmură și balustrada joasă în stil european reflectau razele orbitoare ale soarelui la asfințit și formau o canava de un alb imaculat, pe care se perindau o multitudine de jocuri de culori galbene și purpurii. Anca-dramentele interioare ale ferestrelor, cu ogive zugrăvite în sta-cojiu, erau cuprinse de flăcări ornamentale, galbene. Chiar și coloanele albe ale fațadei, poleite de soare, erau decorate cu șerpi protectori *Naga*, încolăciți, care se ridicau vertiginos din

coronamentul coloanelor. Rândurile de șerpi cu capetele înălțate spre acoperișurile arcuite, alcătuite din rânduri de țigla chinezească, și vârfulile ascuțite ale fiecărui acoperiș suprapus, împodobite cu cozi de șarpe fine și aurii, asemenea tocului ascuțit de la un pantof de damă, ținteau în sus, ca într-o competiție, către cerul albastru, poate chiar către Paradis. Tot auriul acesta avea o strălucire întunecată în razele soarelui tropical și scotea în evidență albul porumbeilor jucăuși de pe acoperiș.

Însă când păsările albe, speriate de ceva, și-au luat zborul spre cerul tot mai înnegurat au devenit negre, asemenea prafului de funingine. Era ca și cum funinginea flăcărilor aurii din ornamentele omniprezente pe fațadele templului s-ar fi transformat în păsări.

În grădină, palmierii păreau împietriți de uimire, ca niște fântâni arteziene lemnoase, ca niște arcuri trimițând săgeți de frunziș tot mai aproape de cer.

Plantele, animalele, metalele și stacojiul dominant se amestecau armonios, dansând în lumină. Până și coamele de marmură ale leilor albi, care protejau intrarea, se desfăceau ca floarea-soarelui. Dinții le erau aliniați în gurile larg deschise, asemenea unor semințe, iar fețele lor aduceau cu o floarea-soarelui albă, mânioasă.

Rolls Royce-ul Prințului Achitto Apar a oprit în fața porților. Tinerii din fanfara militară, îmbrăcați în uniforme roșii, fuseseră aliniați pe pașiștea dintre pavilioane și cântau la instrumente, umflându-și obrazii brun-roșcați. Gâturile lustruite ale cornilor reflectau în miniatură siluetele în uniforme roșii. Nu putea exista un instrument mai potrivit sub soarele tropical.

Un servitor îmbrăcat în haină albă cu brâu roșu îl urma pe Prinț, ținând deasupra capului regal o umbrelă de culoarea ierbii. Prințul purta o haină militară albă, cu decorații. A intrat în templu însoțit de un șambelan, care ținea ofrandele, și de zece gărzi imperiale.

De obicei, vizita lui dura cam douăzeci de minute. În acest răstimp, oamenii așteptau pe iarbă, în bătaia soarelui.